

Bojan Brajčić

CIRCULUS VITIOSUS

Drama u bossa nova ritmu

Lidija, 45 godina

Slavena, 34 godina

Krševan, 19 godina

Matija, nepoznato.

Prosječni dnevni boravak potpuno prosječne obitelji. Ispod prosječni namještaj u obitelji natprosječnih odnosa. Možda se osjeti miris sarmi... ili stambenog kredita. Veliki, blago ofucani tepih obilježava prostor. Čuju se jecaji... ili smijeh. Netko priča na telefon. Stol s desne strane tako nekako normalno stoji. I stolice. Dvije. S druge strane je velika škrinja za zamrzavanje. Jebiga, nema gdje drugdje biti. U stanu normalne veličine nikada nema mjesta za škrinje, pa neće valjda ljudi meso držati u hladnjaku u kojem je zamrzivač u funkciji ladice za cipele. Na škrinji žuti milje, a na njemu vaza s pravim cvijećem. Uvenulim. Ali to je skroz ok. I milje je nekoć bio bijel. I škrinja je nekoć bila puna. Tko bi gori...

S desne strane, u pozadini je ulaz u Lidijinu sobu. S lijeve je, pak strane izlaz iz Krševanove sobe, i toalet. Smijeh se utišava. Joj, sve je nekako slatkasto na ovom četvrtom katu. I susjeda tiho sluša Dnevnik, i mačke se pred kućom ne tuku... Dnevni boravak ima jedna vrata koja vode na terasu koja služi za pristojno prislušivanje toplih odnosa ostalih obitelji ove čarobne zgradice. Susjed, kat ispod, nedavno je preminuo. Ali, smrt je potpuno normalna stvar. Njegova kći pokušava već mjesecima iznajmiti taj stan. Nije uspjela. Dakle, nema nikoga. Tiho. Da. Smijeh se opet čuje. Netko priča na mobitel. Bla, sra. Nekoć je ovdje bilo jako bučno. Popodne je. Recimo da gledamo u ovaj stan kroz terasu. Recimo da je ovo seminar i da mi u njemu proučavamo jednu obitelj. Pristojno voajerski. Nitko više ne koristi telefone, znači, netko ipak priča na mobitel. Normalna mlada osoba ulazi u dnevni boravak odjevena kao prosječni homoseksualac. Rogobatnog hoda i naglih pokreta, širi noge, stežu ga hlače. Pokušava sjesti, ne može. Odlazi. Ulazi srednjovječna žena u kućnoj odjeći. Sjeda za stol. Na stolu su cigarete. Naravno da ne pali cigaretu, prerano je za to. Dosadno joj je. Iz džepa kućnog ogrtača

oprezno izvlači joint i stavlja ga na stol. Ni njega ne pali. Lula koju je njen pokojni djed...ok, nema lule. Žena pije čaj, tu i tamo otpuhne nevidljive mrvice sa stola. Vraća se mladić, stoji i gleda u ženu.

Lidija: Dušo, kako to izgledaš?!

Krševan: Očito loše..

Lidija: Da. Izgledaš grozno. Molim te skini to sa sebe i tu odjeću odmah zapali. Ako nije problem.

Krševan: Nije problem... Ali ti si mi ovo kupila. Ja već dvije godine ne rastem.

Lidija: Nemam se namjeru raspravljati s tobom. Sve znaš.

Krševan: U ovome se ne može ni sjediti.

Lidija: Nisam te ni tražila da sjedneš. Ciao.

Krševan: Osjećam se k'o u gipsu.

Lidija: Da u tome izađeš, na kraju večeri bi te gipsalo, to je sigurno.

Krševan: Ja nemam normalne odjeće, ovo je trebalo bit malo svečanije, za izlaske i tako to... Ja nemam što staviti na sebe!

Lidija: A čuj, stoj doma.

Krševan: Aj daj mi pliz 100 kuna.

Lidija: Ma evo dat ću ti 500!

Krševan: Ne, ozbiljno. Nemam prebijene...

Lidija: Ti misliš takav ići negdje?

Krševan: Nisam bio sinoć, zato idem večeras. Uostalom, ti si mi kupila ove hlače i ovaj šal, pretpostavljam da se to tako nosi, a ako tko bude srao, dat ću mu tvoj broj mobitela, pa se dogovorite za kavu ili viski.

Lidija: Tužno je to kad na lutki lijepo stoji, a tebi služi za maškare..

Krševan: Što si rekla?

Lidija: Kažem da nemam kuna, pitat ću Slavenu..

Krševan: Ok, što da odjenem, sva odjeća mi je prljava, u košari za prljavu robu, nije se oprala ... ako već ne smijem u maškare..

Lidija: Ma uzmi moje nešto, ne srami se pitati..

Krševan: Kakav si ti debil.

Lidija: Otvori mi čas škrinju.

Krševan: Neću, idem u sobu.

Lidija: Zašto si ti tako lijen?

Krševan (*Viče iz sobe*): Nisam lijen, nego me sprdaš cijelo vrijeme, a ja sam ozbiljan.

Nemam vremena za tvoje idiotarije.

Stanka.

Lidija: Sjećaš se svoje Tetke Ljubice?

Krševan: Mama, živa je! Znam je.

Lidija: Znam da je živa, danas me je zvala!

Krševan: Ubit ću se...

Lidija: I kaže ti ona meni da je njena rodica, ona Marijana što je bila s Robijem, danas bila na televiziji i jesam li je gledala. Ma govorim da nisam, slabo gledam televiziju jer me nervira to sve. Ali bila je priča o tome kako je neki muškarac vezao posteljinu da pobjegne od supruge. Spojio je prekrivače i plahte i spustio ih kroz prozor osmog kata, ne bi li pobjegao iz kućnog pritvora. Htio ići s prijateljima na pivo, a žena stavila ključ u bravu. Na kraju pao s osmog kata, jedva izvukao živu glavu. E, pa ta žena je Marijana. Tko bi rekao. Dobro se Robi izvukao. Zato se pazi s kim se družiš. Baš mene briga što ti stavljaš na sebe, ali me brine da ne navučesh neku luđakinju na sebe, ima danas svega.

Krševan: Neće mene nitko. Mama, ja sam nebitan.

Lidija: E nikad ti ne znaš, netko se napije, sam ideš kući...

Krševan: Ići ću u tenisicama za trčanje, za svaki slučaj..

Lidija: Nemoj se ni šaliti. Svi se danas čine normalni. Nije to kao u moje vrijeme. Tad je svatko spavao sa svakim, pili smo iz iste boce, čak smo i išli u kazalište... Danas bolesnika ima i u kafićima. Ima ih u podne, u ponoć. Pećinski ljudi.

Krševan: Znam sve. Retardacija evolucije. Darwin je debil. Daj mi bananu, idem večeras na stablo u centru grada...

Matija ulazi u dnevni boravak, otvara škrinju, pokušava popiti zaleđenu pivu, ne uspijeva, vraća je natrag. Dolazi do stola, uzima joint i pali ga. Matija je u gaćicama. Samo u gaćicama. Preko ramena ima kariranu žutu košulju. Nitko na njega ne obraća nikakvu pozornost. Lidija i Krševan pričaju. Na trenutak stanu i pogledaju ga. Matija

odlazi.

Lidija: Znam ja da je tebi to sve glupo, ali ja sam puno više proživjela od tebe i znam o čemu pričam.

Stanka.

Lidija: A znaš ti da je ovaj susjed, kat ispod, preminuo od raka testisa? Mlad čovjek...

Krševan: Koliko mlad?

Lidija: 70-ak godina. I to ti je sve dio globalne politike. Pa ti nakon kupanja paradiraj po plaži u mokrim kupaćim hlačicama. Po vjetru. A sunce zašlo. Ne govori tvoja majka tebi bezveze. Srećo moja. Ja da mogu, ja bih najradije s tobom bila cijelu noć, ali što ću kad ne želim. Da želim, mi bi skupa svaku večer izlazili. Plesali bi skupa, ti bi me upoznao sa svojom ekipom, pijani bi zvonili na parlafone snobova koji žive u centru...Mi smo to uvijek radili. Ili bi krali ratkape sa guma automobila pa bi ih bacali po parku k'o frizbi.

Klasika.

Krševan: Svaka čast.

Lidija: A današnja generacija ne zna što znači zabavljati se. Ne znate ni što je prava glazba... Vi slušate radijske smetnje... *(Imitira bas od house-a. Pljuje. Malo i po Krševanu.)*

Krševan: Da uzmem ja kišobran?

Lidija: Uzmi dušo, kiša pada.

Krševan: Mislim da se moram opet otuširati.

Lidija: Idi cvijete mamin.

Krševan odlazi. Lidija glumi da je u kolicima. Imitira kretnje. Testira manualne i motorne varijante kolica. Gleda put škrinje. Pruža ruke put nje. Izgleda kao da će se dignuti i uzeti nešto iz škrinje. Ne, ipak neće. Uzima papir i olovku sa stola i nešto piše.

Lidija: Slavena!

Nema odgovora. Diže se na noge i dolazi do škrinje. Otvara vrata i liježe unutra...Iznutra hladna para izlazi. Iz škrinje vire samo noge na kojima su stare vunene papuče. Čarape. Čarape/papuče. Hibrid. Ulazi Slavena s kamuflažnom vojnom jaknom na sebi. Ne obazire se. Sjeda za stol, uzima papir i čita naglas.

Slavena: Dragi ljudi. U svom životu sam se nagledala svega. I muka mi je. Muka mi je i sebe i od vas. Gadite mi se. Kad sam se rodila, nisam mislila da će ovo ovako izgledati. Jer nisam mislila. Bila sam beba. Sad isto ne mislim. Sad tugujem. Ne pokušavajte me spasiti, za mene je gotovo. Slavena, ne mogu bez tebe. Ne tugujte za mnom, ja sam bezvrijedna. Prazna crta, prazna crta, što ovdje piše? (*Muči se pročitati*) Ovo popunite nekim citatom iz Prousta ili nečim drugim pametnim. Nadalje, nek vam ovo da do znanja da više nema smisla. Morala sam to napraviti. Ubija me apatija. Zašto više nema ljubavi? Zašto Slavena? Tko ste svi vi. I vi me ubijate!

Budite mi pozdravljeni. Ja sam sad na boljem mjestu, u zamrzivaču. Imam valunge. Ne dirajte me.

Stanka.

Slavena: Da zatvorim škrinju?

Lidija: Ne možeš, ne stanu mi noge.

Slavena se diže sa stola i odlazi odakle je i došla. Lidija se upjevava u zamrzivaču. Bolje je volje. Pjeva "Pe na estrada" (Hit the road Jack, samo na portugalski). Rukama udara po unutrašnjosti škrinje i tako drži ritam. To traje koji trenutak. Bizarno. Vraća se Slavena sa malom sjekiricom. Stoji iznad škrinje i gleda unutra. Lidija stane. Tišina. Očito je da se gledaju njih dvije, i šute, ali to ne možemo znati jer ne vidimo Lidijino lice. Samo noge koje vire. Sablasno. Tišina.

Slavena: Da te skratim za glavu?

Lidija (*Mrtva ozbiljna*): Samo mi reci zašto?

Slavena: Pa da staneš u škrinju... Cirkulaciju si zaustavila u nogama.

Stanka.

Lidija: Aha. Ok.

Slavena joj pruži ruku i izvuče je. Lidiji je mokro dupe i skida kućni ogrtač..Daje ga Slaveni u ruke. Slavena primi ogrtač, a Lidija je zagrla.

Slavena: E?

Lidija: E?

Slavena: A ništa.

Lidija: Ništa kažeš?

Slavena: Ma ništa.

Lidija: Žena, djeca?

Slavena: Sve po staroj.

Lidija: A dobro.

Slavena: Kod tebe.

Lidija: Volim te.

Slavena: Inače?

Stanka.

Lidija: Danas ćemo malo razbiti nedjeljnu rutinu...

Slavena (*za sebe*): Misliš svakidašnju...

Lidija: Osjećam to.

Slavena: Uzbudljivo.

Lidija: Ali ne puno. Onako, samo osvježiti stvari.

Slavena: Kako god ti kažeš...

Stanka.

Lidija: Inače...

Slavena: Čuj...

Lidija: ...Su dani bez broja...

Slavena: ...malo sam razmišljala...

Lidija: Otkad nisam svoja...

Slavena: ...i shvatila sam da ti je sin jedno divno biće...

Lidija: Molim?

Slavena: Pa da.

Lidija: Kako si došla do tog zaključka?

Slavena: Misao me samo pogodila...

Lidija: Hajde, baš mi je drago. Mislim, lijepo je to čuti.

Slavena: Da te pitam... Jesi li ti ponosna na njega?

Lidija: Onako. Jesam. Valjda.

Slavena: Imaš zašto i biti.

Lidija: Kako to misliš?

Slavena: Imaš mlado, dobro odgojeno, pametno dijete koje se zna pobrinuti samo za sebe.

Lidija: Mmm da.

Slavena: Baš divan.

Lidija: Da...

Slavena: Oduševio me nekidan kad sam ga vidjela da kupuje kondome...

Lidija: Molim?

Slavena: Ima danas svega, nikad ne znaš što se može skupiti...

Lidija: Krševan kupuje kondome?

Slavena: Da.

Lidija: Pa što će mu?

Slavena: Da ih stavi na glavu jer pada kiša.

Lidija: Nije mi to prijavio. Misliš da ima nekoga?

Slavena: Normalno da ima, Lidija, to je potpuno normalna stvar. Svi mi imamo nekoga, svi neki imaju neke nas. Čovjek je odrastao muškarac, pusti ga da cijepi po susjedstvu.

Lidija: A tko je ta?

Slavena: Otkud ja znam?

Lidija: Pa pitaj ga!

Slavena: Ne dolazi u obzir.

Lidija: Svejedno mi to nije drago...

Slavena: Eee da je njega pitati što sve njemu nije drago...

Lidija: E pa nećemo ga pitati, sad mi je digao živce, idem ga nabiti k'o vola u kupusu...

Slavena: Alo, ej! Daj smiri se, klinac je BDM (Bi di em)!

Lidija: Kako molim?

Slavena: Blažena Djevica Marija... Nema za njega straha. Uostalom pusti čovjeka da živi svoj život. Sjeti se sebe s toliko godina. I probaj zamisliti nekoga da ti prigovara što malo čačkaš mečku. Ne bi bila oduševljena?

Lidija: To nije isto. Slavena ne seri. Nerviraš me sad i ti, gdje je onaj joint, i tko je onaj tip?

Slavena: Koji tip?

Lidija: Onaj u gaćicama što mi je skupio joint sa stola!!

Tišina.

Slavena gleda Lidiju. Čudno je gleda.

Lidija: No, i?

Slavena: Kako se zove Nijemac koji ti skriva stvari po stanu, Alzheimer.

Lidija: Ha-ha. Da, naravno, ja opet nisam dobro, gdje je pismo?

Slavena: Koje pismo?

Lidija samo stane, okrene se i pogleda Slavenu. Mrko.

Slavena: Dobro zajebavam se. U kuhinji.

Lidija: Molim te vrati ga na stol, i odnesi ovu sjekiru, plaši me. Shutting down in 3,2,1..

Otvora vrata škrinje i zabija samo glavu unutra. Slavena odnosi sjekiru u kuhinju. Odnosi i kućni ogrtač koji je mokar kod dupeta. Iz škrinje se možda može razlučiti neka melodija poput "Voce e Linda" Caetana Velosa. Nije baš popularna pjesma, ali je jako lijepa. S tim da Lidija na refrenu pjeva "Lidija" umjesto "Linda", s glavom put dolje. U škrinji. Ne specijalno čudna scena. Ulazi Slavena. Prostire preko stolice svoju jaknu.

Lidija: Inače?

Slavena: A ono...

Lidija: Ja bez tebe ne bih mogla živjeti.

Slavena: Tako je.

Lidija: Ma znam...

Slavena: A znaš sve...

Lidija: Znam sve...

Slavena: Da,da...

Stanka.

Lidija: Razgovarala si na mobitel?

Slavena: Tko? Ja? Da.

Lidija: Fino.

Slavena: Da,da...

Lidija: Hajde neka...

Slavena: Ah.

Lidija: To si vjerojatno pričala s Joškom?

Slavena: Ne, ne. Nisam.

Lidija: Aha. Ma samo pitam.

Slavena: Pa dobro, neka.

Stanka.

Lidija: A s kim si pričala?

Slavena: Zvala me luda Mara. Pazi ovo. Znaš ona Marijana što je bila s Robijem?

Lidija: Nikad čula.

Slavena: Čudna cura. Očito je danas bila na televiziji i nisam je gledala. Malo gledam televiziju u zadnje vrijeme, a prije sam bila ovisna o njoj.

Lidija: A što, ona je glumica neka?

Slavena: Ma kakvi. Znači, (*brzo govori*) bila je priča o tome kako je neki muškarac smislio način da pobjegne od supruge. U čvor je vezao plahte i spustio ih kroz prozor desetog kata. Zamisli? Htio ići s prijateljima na pivo, a žena ne dopušta. Na kraju, pao s desetog kata, jedva izvukao živu glavu. Ima i slika na Internetu.

Lidija: Ma daj?

Slavena: E pa ta žena je Marijana!

Lidija: Osmog, ne desetog Slavena.

Slavena: Nju više nećemo zvati na večere...

Lidija: A nećemo bome ni njega.

Slavena: Ali zamisli...

Lidija: Zamislila.

Slavena: Preludo.

Lidija: Baš to.

Slavena: Pre.

Lidija: Prepre.

Stanka.

Lidija: Pre. Zar mu je ona bolja od mene?

Slavena: Tko?

U tom je trenutku u dnevni boravak "uletio" Matija. Potpuno neopterećen, u kućnom ogrtaču koji je mokr kod dupeta.

Matija: Ooo. Hvala. Niste ni vi loši. *(Pošalje pusu)*

Otvori škrinju, dobro promotri što je unutra. Pogleda put njih dvije. Napravi grimasu po kojoj vidimo da nije baš zadovoljan. Zatvori škrinju, negoduje. Ispušta čudne zvukove, kao da ispušta plinove, ali na usta. Izade.

Lidija: Taj tip!

Slavena: E?

Lidija: Za njega sam te pitala! To neki tvoj?

Slavena: Ne, ja sam mislila da je neki tvoj...

Lidija: Ma ne seri...

Slavena: Što?

Stanka.

Lidija: Glavu ću mu razbiti!

Slavena: Daj smiri se.

Lidija: Kako. Da. Se. Smirim?

Slavena: Mirno.

Lidija gleda put škrinje. Slavena gleda u nju.

Slavena: Nemoj...

Lidija: Idem!

Slavena: Smiri se...

Lidija: Idem!

Slavena: Smiri se!

Lidija: Smirena sam. Idem.

Slavena: Idi!!

Lidija: Zašto vičeš na mene?!

Slavena: Sjedni.

Lidija: Sjela.

Stanka.

Slavena: Tvoj sin je divno mlado čeljade koje ima pravo na vlastite odluke...

Lidija: Nema! Roditelj ima pravo na odluke svog djeteta ako je dijete kreten.

Slavena: Donekle točno, ali to još ne znamo...

Lidija: Kako ne znamo, pa maloprije si rekla...

Slavena: Rekla sam... Da. Ali možda sam i u krivu.

Lidija: Ma nisi u krivu... Sad mi je sve jasno...

Slavena: Ništa ne znamo, vrijeme će pokazati. Ništa mu ne govori, reći će on sam kad bude imao tu potrebu... Tvoj sin ne pokazuje nikakve anomalije u ponašanju, ne pokazuje ništa što bi ugrozilo njegovu "normalnost". On je gotovo savršen.

Lidija: Ma moj sin je kreten!

Slavena: Dobro, vjerojatno. Ali nisi ti tu da mu krojiš sreću, nego da mu je upotpuniš!

Lidija: Upotpunim? Upotpunit ću ga...Gdje je ona sjekira?

Slavena: Smiri se. To je potpuno normalno...

Lidija: Nije!

Slavena: Jest. To je klasična stvar...

Lidija: Kako misliš?

Slavena: I obično u toj dobi, momci...

Lidija: Obično, što obično?

Slavena: Hoću reći, nije čudno da se oni...

Lidija: Što?

Slavena: ... da imaju partnere...

Lidija: Kakve partnere? Poslovne, što?

Slavena: Umukni. Uglavnom, smiri se, imaš divnog sina...koji jednostavno živi svoj život. On najbolje zna što radi...

Ulazi Krševan odjeven kao Zorro (Don Diego de la Vega, fiktivni lik Johnstona McCulleya, po kojem su kasnije snimani filmovi. Jedan od najpoznatijih je "The mask of Zorro" iz 1998., u kojem je Zorro Antonio Banderas). Ima crni šešir, crni povez preko očiju kroz koji slabo vidi pa zato zapinje po stanu. Ima i plašt. Izgleda kao da mu je kostim Zorroa malko kratak. Kao da nije njegov.

Krševan: Hej ljudi, bok.

Stanka. Tišina.

Lidija se ustaje i odlazi u kuhinju. Brzo. Ništa ne govori.

Krševan: Stekao sam dojam da joj nešto nije po volji...

Slavena: Ma pusti nju dušo, nije joj dan. A vidim da si se ti uredio? Imate neki dress code?

Krševan: Ništa specijalno, mislio sam večeras malo na cajke...

Slavena: Aha. Pa super. A idu li i Athos, Porthos, Aramis...?

Krševan: A ne. Oni večeras sviraju svadbu.

Slavena: Kako lijepo od njih. Ajde dušo sjedi tu kraj mene...

Krševan: A što, opet neka opaska?

Slavena: Ma kakvi, što ti je? Samo sam te htjela uputiti u neke stvari, sad prije cajki.

Neću dugo. Sad si već odrastao čovjek i već neke stvari razumiješ, pa što ti god treba pitaj me...

Krševan: Tenks. Ne treba mi ništa.

Slavena: Ma mislila sam inače, ne sada. Ako imaš kakvih pitanja, ako želiš razgovarati o nekim životnim temama i tako to...

Krševan: To Slave! Hvala. Ako bude životnih nedoumica, prvo zovem tebe..(Želi ustati)

Slavena: ... ma jasno da hoćeš, ali moraš znati jednu stvar...

Krševan: Daj reci više tu jednu majke ti...

Slavena: Krševane dušo, ja ti ozbiljno nešto govorim. Moraš imati bar toliko poštovanja da me bar poslušáš do kraja, pa ti onda kako hoćeš...

Krševan: Sorry. Ajde. Slušam.

Slavena: Ma nije ništa sad jako ozbiljno, ali sam mislila da malo popričamo o tvojoj mami...

Iz kuhinje se histerično dere Lidija. Jasno je se čuje.

Lidija: Gdje je????

Krševan i Slavena se okrenu prema kuhinji, ne razumiju što ih je pitala.

Lidija: Ma gdje si je stavila, sad si je imala u ruci!!!

Krševan: Nešto se dogodilo?

Slavena: Dušo draga, nešto se događa već duže vrijeme. Tvoja mama nije više normalna, dovoljno si pametan momak da to i sam možeš shvatiti...

Krševan: Kako misliš?

Slavena: Zar ne vidiš?! Leži u zamrzivaču, pjeva moronske pjesmice, želi pušiti travu.

Mislim, to nije dobro...

Krševan: Pa ok. To je valjda sad u nekoj fazi, proći će to.

Slavena: Srećo moja, to neće proći. To ne prolazi. Jako je ozbiljna situacija. Zato ti to i govorim. Ne bih te s tim opterećivala da ne mislim da trebam tvoju pomoć da

Krševan: Što?! Kako?

Slavena: A ne znam. Samo znam da joj trebamo sad više no ikada.

Krševan: Ma daj nemoj me zajebavat, pričamo kao da ima rak mozga.

Slavena: Ne, ali ima rak duha! Ona je bolesna iznutra. Sagnjila je k'o jabuka. Njen duh je trulež. I smrdi. Ja kad nekad pričam s njom, dođe mi da je zagrlim i da istjeram te demone koji su je spopali.

Krševan: Demone. To postoji?

Slavena: Krševane. Dušo. Koliko ti imaš godina?! Pa nisi dijete. Pričajmo kao odrasli ljudi, kad već jesmo.

Krševan: A dobro, meni se nije tako činilo...

Slavena: Ja sam znala da ćeš to reći. To je ta dječaćka rastrojenost. Bezobzirnost. Znam sve. I potpuno te razumijem. A sad, razumiješ li ti mene? Ti dođeš kući, pojedеш nešto i opet nestaneš. Kad si pričao s majkom? Kad ste skupa rješavali Sudoku? Koliko si dnevno kući? Pa nemojmo Krševane tako razgovarati. Molim te. Ja sam tu cijelo vrijeme. Pazim na nju. Brinem se. Slušam je. I vidim da se situacija pogoršava. Zato ti tu sad sjediš.

Krševan: Ali svejedno...Ne znam koliko ja...

Lidija (*Iz kuhinje*): Ma gdje je! Sasjeckat ću ga na komadiće!

Krševan: Za koga ovo govori?

Slavena: Ne znam. Ali ovako je skoro svaki dan.

Krševan: Pa nisam to znao. Auuu. Malo me je strah...

Slavena: I treba te biti. Sad vidiš kako je meni...

Krševan: Pa daj pođimo do nje, recimo joj da je pukla k'o kokica i da dođe sebi...Ovo je teška bolnica.

Slavena: Krki moj, ne ide to tako jednostavno...

Krševan: A nego kako ide. Prolit ću je hladnom vodom, dati dva šamara i natrpat je nekim tabletama, znaš ti valjda kojim, malo da odspava i sutra je natrag. Eto ga.

Slavena: Kako si ti divan. Baš sam ti danas govorila mami kako si ti divno mlado stvorenje. Tako slobodno, veselo, pametno, lijepo... Složila se sa mnom.

Krševan: Tenks. Nego...

Slavena: Ti si joj sve što ima, znaš...

Krševan: Opet jebote rak mozga, daj olakšaj malo ovo...

Slavena: Oprosti. Samo sam htjela da malo vidiš kako je meni...

Krševan: Oprosti ti. Potrudit ćemo se...Skupa.

Slavena: I ona te puno voli.

Krševan: Sve će bit ok.

Slavena: I bez tebe ona...mislim, znaš što hoću reći, pametan si ti...

Krševan: Znam. Razumijem.

Stanka.

Slavena: Ima li što za večeru?

Krševan: Molim? Kako misliš?

Slavena: Jesi spremao što za večeru?

Krševan: Naravno da nisam, ima još od ručka, nećemo valjda bacati hranu...

Slavena: A isto sam mislila da će bit nešto kuhano.

Krševan: Kuhano je, idi i podgrij.

Slavena: A ja tebe nahvalim mami, kako si ti divan, kako...

Krševan: Ne mogu sad, ja stvarno moram sad ić, imam dogovor.

Slavena: Ma gdje ćeš ti?

Krševan: Idem vani večeras.

Slavena: Ti misliš da će te mama pustit?

Krševan: Nema me što pustit ili ne pustit, sad sam već odrastao čovjek, bla bla...

Slavena: Mi kao da nismo vodili ovaj razgovor...

Krševan: Pa što da ja sad radim?

Slavena: Budi s njom. Bar malo.

Krševan: Ovakvom?

Slavena: Bar večeras...

Krševan: Gdje baš večeras?!

Slavena: Imaš neki važan dogovor?

Krševan: Mmmm....da. Valjda. U biti da. Važan.

Slavena: Važniji od mame?

Stanka.

Krševan: Naravno da ne.

Slavena: Ništa nije važnije od mame. *(Poljubi ga u čelo. On skine povez i plašt. Sjedne.)*

Plemeniti moj...

Slavena odlazi u kuhinju. Krševan sjedi. Baca dijelove kostima po podu. Ulazi Matija. U gaćicama. Preko ramena nosi maskirnu jaknu, u ustima mokri joint.

Matija: Upao mi je u školjku..

Krševan: Kako?!

Matija: Pa dok sam pišao.

Krševan: Ok, što ti sad onda radi u ustima?

Matija: Pokušavam ga upaliti...

Krševan: Gdje ti je upaljač?

Matija: Ne znam...

Stanka.

Krševan: Hoćeš pivo popit?

Matija: Ne mogu, zamrznuto je...

Krševan: E onda si ga nabij u dupe...da se brže otopi.

Matija: Ha-ha. Nećemo ti i ja na zelenu granu...

Krševan: Nećemo ni na kakvu granu, dokle god ti pokušavaš pušit' popišani joint.

Matija: Pokušavaš pušit' popišani, zvuči k'o brzalica...

Stanka.

Krševan: Čuj, za ovo večeras što smo dogovarali...

Matija: Ništa jel?

Krševan: Izgleda da ništa.

Matija: Nisi u toj ekipi?

Krševan: Ma nije, nego...Puno je dublje od toga.

Matija: Jesi siguran?

Krševan: Nije ono što misliš. Neke su druge stvari sad... ne znam... ali, o tome sada ni ne razmišljam...

Matija: Sve u redu. Razumijem.

Krševan: Hvala na tome.

Matija: Nisam ni ja siguran. Tako da...

Krševan: Vidiš...

Matija: Da ja tebi dam malo vremena?

Krševan: To bi bilo sjajno...

Matija: Ok, idem se ja olakšati, pa sam natrag za 15-ak minuta.

Krševan: ?

Matija odlazi, odnosi sa sobom plašt od Zorroa.

Krševan: Super.

Zanimljiv mu je, iako mu dolazi do pupka vjerojatno. Krševan otvara škrinju, udiše hladan zrak. Ulazi Lidija. Rastrojena.

Lidija: Bok sine. Jesi dobro?

Krševan: Jesam mama, sve je u redu. Sve je savršeno. U redu.

Lidija: To si naučio od mene...

Krševan: Očito. I pomaže. Sad te razumijem...

Lidija: Ne razumiješ ti mene dušo nikako. Nema veze. Sjedni tu kraj mame trenutak. Čuj. Ja znam da si ti u osjetljivoj dobi, i da...

Krševan: Imam 19 godina. Nisam u pubertetu, i ne pričaj sa mnom kao da sam retardiran.

Lidija: Eto vidiš, s tobom se više ne može ni normalno popričati. Sve što sam te htjela...

Krševan: Ne može ako se ponašaš kao da imam 9 godina...

Lidija: I prekidaš me, i ne dopuštaš mi da kažem nešto...

Krševan: Dobro, slušam te.

Lidija: Opet...

Krševan: Da dignem ruku kad imam nešto za reći?

Lidija: To bi bilo zgodno.

Krševan dignu ruku.

Lidija: Izvoli.

Krševan: Slušam.

Lidija: Bravo. Krševane, jel tebi nešto nedostaje u ovoj kući?

Krševan: Uvertira od sat vremena zbog jednog pitanja?

Lidija: Bit će ih još...

Krševan dignu ruku.

Lidija: Izvoli.

Krševan: Koliko?

Lidija: Dva.

Krševan: Ne.

Lidija: Što ne?

Krševan: Odgovor na prvo pitanje. Idemo još dva. Bez uvertire molim.

Lidija: Ne mislim na hranu, piće, koliko god se mi krpali, ti nikad nećeš biti ni gladan ni žedan. To ti je valjda jasno?

Stanka.

Lidija: Nego mislim, onako... Zadovoljava li ovo sve tvoje potrebe? Jesu li ti ukućani ok? Atmosfera?

Krševan: Da, da, solidna. To su bila još tri pitanja, ali nema veze. Ugodno smo popričali, slažeš se? Razgovor ugodni naroda lezbijškoga, usuglasili smo se oko svega, treba li ti nešto iz kuhinje? Sok? Voda? Cijanid? Sumporna kiselina? Može šaka tableta? Pardon, Tic-tacova. Stiže odmah. I viski uz njih? Naravno, naravno. Ako naručite odmah, dobijete mlado frustrirano čeljade koje večer provodi s mamom i luuuuuudooooo se zabavlja. Da, dobro ste čuli! Ako vam se ponuda ne sviđa, lezite u naš anatomske zamrzivač života i misli. Ignorancija power on! Uz njega dobijete praktični zatvarač u narodu poznat kao vrata. Sačuvajte sav svoj razum na -3°C, zamrznite vrijeme, ohladite malo... Milje ne možete dobiti, jer je njega isplela neka usrana babetina iz neke vukojebine koja ima bradavicu posred čela...

Lidija: Nisi duhovit...

Krševan: Digni ruku, ne prekidaj...

Lidija diže ruku i govori.

Lidija: Profesore, gradivo je neinteresantno...

Krševan: A interesantno je... i duhovito... da, duhovito, za upišat se od smijeha, kad ti mene sprdaš i kad mi se rugaš... to je duhovito...

Lidija: Ja glasujem za prijedlog zakona...

Krševan: E nije duhovito, nije smiješno, ja se ne smijem...

Lidija: Taxi...

Krševan: Rugaš se. To je super. To je rješenje. I onda se sa mnom ne može razgovarati...

Lidija: Pa vidiš da se ne može.

Krševan: U redu. Ja sam agresivan, čudan, itd. A ti si nezrela! I iracionalna.

Lidija: Pa dobro, hvala ti.

Stanka.

Krševan: I nemaš mi pravo sad plakati, i izvoditi te neke...

Lidija: Ne izvodim...

Krševan: Ne negiraj, znam napamet kako će sad ovo dalje ići...

Lidija (*ruke preko lica*): Ne želim te više zadržavati, ideš večeras vani, i...

Krševan: Mlad si, trebaš se zabavljati, nemoj čamiti kući, znaš kako se to sve zove u psihologiji?

Stanka.

Lidija: Nisi digao ruku, a prekinuo si me.

Stanka.

Krševan: Ti si mene prva.

Stanka. Lidija dignu ruku.

Krševan: Izvoli.

Lidija (*Smije se u ruke koje su joj preko lica, glava pognuta*): Mlad si i trebaš se zabavljati, a ne čamiti kući.

Lidija je ovaj trenutak Krševanu izmamila osmijeh na lice. I vjerojatno svima u publici.

Čak i meni koji ovo pišem.

Krševan: Jebi se. Dođi da te izgrlim!

Lidija: Dođi majmune.

Grle se. Osmijeh i dalje na licu. Svima.

Krševan: Zašto me nerviraš?

Lidija: Pa ne radim to namjerno, kao što ti vjerojatno ne nerviraš mene namjerno. Nismo normalni.

Krševan: Luđaci. Genetski kod.

Lidija: Osušila su mi se usta, od govorenja, daj pliz donesi mi čašu cijanida iz kuhinje...

Krševan dignu ruku. Sav sretan.

Lidija: Da?

Krševan: Bocu i dvije čaše pa da nazdravimo?

Lidija: Obavezno.

Smiju se.

Lidija: Idi sad srećo, nemoj da te više čekaju. Možeš čak i tako izaći, meni je to skroz cool.

Krševan: Ma u redu je majko, nisam siguran da mi se više ide...

Lidija: Ne budi lud, gubi se odavde dok si živ, izlazi s ekipom...

Krševan: Misliš?

Lidija: Ne mislim nego znam, bacajte ratkape, pišajte po spomenicima nulte kategorije, povraćajte po sebi...

Krševan: U redu je, shvatio sam...

Lidija: A gdje idete frajeri?

Krševan: Ma mi ti to nikad ne znamo. Samo krenemo pa gdje nas odnese. Mi smo ti ljudi trenutka.

Lidija: A reci ti meni čovječe trenutka, je li vi u nekom trenutku idete malo na žene?

Krševan: Kako misliš "na"?

Lidija: Imate li što žena? Ili vi to tako pubertetski malo po gradu ordinirate?

Krševan: Pa imamo mi žene u ekipi, ono... super cure. Uglavnom, miješana smo mi ekipa. Pa što je tebi? Nismo mi više srednja škola. Sad su sve ekipe miješane.

Lidija: Super, super. Ima li koja da je... ono... znaš?

Krševan: Ne znam, što?

Lidija: Ma da nije raspadrkača, nego da je fina cura, slatka, i to...

Krševan: A to...Uvijek ima, uvijek se nađe...

Lidija: Ima koja za tebe?

Krševan: Mama, krenula si s tri pitanja, sad si već FBI...

Lidija: Oprosti dušo, ponijelo me. Dobro, idete vi onda malo po gradu?

Krševan: A valjda...

Lidija: S tim curama i to?

Krševan: E valjda...

Lidija: Hoćeš se vratiti?

Krševan: Molim?

Lidija: Kažem, kad ćeš se vratiti? Operi uši.

Krševan: Kad dođem.

Lidija: Pazi se srećo. Ima danas svega.

Krševan: A da se ja fino danas napijem i izgubim negdje u Europi?

Lidija: Nemoj srećo, nemoj danas.

Stanka.

Krševan: Riblja čorba. Pokvarena mašta i prljave strasti. 1981.

Lidija: Ponosna!

Krševan: A gdje nećeš biti?!

Lidija: Kuha, pere, čisti, i još ima glazbu u malom prstu!

Krševan: Mogu se odmah ženiti!!

Lidija (*Kroz osmijeh*): A planiraš je li?

Tišina.

Krševan: Šala majko.

Stanka.

Lidija: Ma ja tebe zajebavam. Glupane! (*Smije se. Gromoglasno. Histerično.*) Što si se odmah usrao, nisam brak ni spomenula...(*Grli ga. Tepa.*) Neće tebe tvoja mama još ženiti.

Ne dam te ja pohotnim udavačama, ne dam! Bebica si ti.

Krševan: Bebica... Da.

Lidija: Mlad si ti još, nemaš ti zašto ići, ne da tvoja mama tebe nikome...

Krševan: Sjajno.

Lidija: Krki moj krkasti...

Krševan: Neugodno mi je mama, kroz ovaj prozor nas može vidjeti cijelo susjedstvo.

Lidija: Neka vide...

Krševan: Da. Neka vide što je Edipov kompleks.

Lidija: Jokastin, sine. Neću te više zadržavati, sad ozbiljno. Idi s mirom. I hvataj tu svoju kujicu...

Krševan: Što?!

Lidija: Bujicu! Ne prekidaš me, digni ruku. Kako si neodgojen. Uhvati lijepo svoju bujicu trenutaka i uživaj u njima dok si mlad. Eto. Slobodan si.

Krševan: Freeeeedom!

Lidija (*kroz smijeh*): Ne zadugo...

Krševan: Molim?!

Lidija: Tugo! Tugo nesrećo.

Krševan već polako odlazi. Van scene više.

Krševan: Crvena jabuka. Za sve ove godine. 1987.

Krševan odlazi. MIMOILAZI SE SA SLAVENOM ! Lidija u suzama, shrvana.

Lidija: On to meni radi namjerno!

Slavena: Da...

Lidija: Kako on to misli? Jel zna tko sam mu ja?

Slavena: Sjedni tu, popij malo vode, uzrujana si.

Lidija: Nego što sam nego uzrujana, i što me ti pipkaš tim prokletim rukama, makni se!

Slavena: Hoćeš vode?

Lidija: Neću.

Slavena: Hoćeš pivo?

Lidija: Neću.

Slavena: Hoćeš čokoladu?

Lidija: Neću.

Slavena: Ok.

Lidija: Daj malo.

Slavena (*uzima čokoladu iz zamrzivača*): Malo ti je tvrda.

Lidija: Bar nije pokvarena.

Slavena: Hladno oružje. Ne znam koliko je pametno da ti to držiš u ruci.

Lidija: Odjebi od mene.

Slavena: Pokušavam.

Lidija: On to meni radi namjerno.

Slavena: Ma daj...

Lidija: Reci mu da se vrati ovamo.

Slavena: Evo...

Lidija: Jesi popodne zvala Joška?

Tišina.

Slavena: Nisam ga zvala, što je tebi?

Lidija: Smijem valjda pitati?

Slavena: Ne, ne smiješ pitati, već pet puta si pitala.

Lidija: Nisam nego dva.

Slavena: On mi je prijatelj. Što? Ne smijem imati prijatelje?

Lidija: Ja ih nemam.

Stanka.

Slavena: Jesam ti ja kriva zbog toga? Jesam li ja kriva što...

Lidija: Imam tebe..

Slavena: Što si odlučila cijeli dan ležati doma i preseravati se i...

Lidija: Nisi...

Slavena: Što nema love, pa normalno da nema love, tko donosi lov u kuću...

Lidija: Oprosti.

Slavena: Cijeli dan zanovijetaš, i stalno ti je nešto. Ti misliš da je samo tebi teško...

Lidija: Nije.

Slavena: Zato više umukni, ne mogu te više slušati, i neću te slušati! Umorna sam!

Tišina.

Lidija: Hoćeš malo čokolade? Otopila se skoro. (*Udara njom o stol, tvrda je. Čokolada ostaje na stolu.*)

Slavena: Oprosti. Neću.

Lidija: Oprošteno ti je. Ti si moje sve.

Slavena: Ne govori mi to.

Lidija: Što ću kad je to istina.

Slavena: Ne poteži me za jezik.

Lidija: Opet sam ja nešto kriva...

Slavena: Nisi ti nikakva žrtva!

Lidija: Bože moj, drvlje i kamenje sad po meni.

Slavena: Umukni.

Lidija: Smiri se. (*Tišina*) Hoćeš malo vode?

Slavena: Neću.

Lidija: Pivo?

Slavena: Ne nerviraj me.

Lidija se diže i polako ide put Slavene. Širi ruke, želi je zagrliti.

Lidija: A malo ljubavi?

Slavena: Od koga?

Lidija: Kako od koga, od meneeee!

Slavena: Dođi ovamo. *(Zagrli se. Grle se. To traje.)*

Slavena: Da se mi dogovorimo neke stvari?

Lidija: Da?

Slavena: Bolje sjedni.

Lidija: Neću sjesti, ne sjedi mi se, ne sviđa mi se kako ovo zvuči.

Slavena: Daj opusti se.

Lidija: Opuštena.

Slavena: Znam što se događa, i znam što ti je u glavi...

Lidija: Teško, oprost, nastavi.

Slavena: Pričaj s njim. Pitaj ga. Možda je došlo do zabune.

Lidija: Nikakve zabune, pokvaren je on, planiram ga udarati.

Slavena: Onda ga udaraj. Ali prvo promisli...

Lidija: O čemu?

Slavena: O inflaciji! O svemu jebote.

Stanka.

Lidija: Idem.

Slavena: Gdje?

Lidija: Na wc.

Slavena: Ideš napuniti kadu, napraviti kupku?

Lidija: Da! A gumene patkice će zamijeniti upaljeni fenovi...

Slavena: Domišljato.

Lidija: Zajebavam se. Idem sjesti na školjku, tad ok razmišljam.

Slavena: Kako god, ja ću popiti pivo.

Lidija: E zaleđeno ti je.

Slavena: A onda ću ga pojest... Što da radim?!

Lidija: Idem ja.

Slavena: Samo ti.

Lidija odlazi u wc. Slavena uzima zaleđeno pivo. Ne zna što bi. Udara se po glavi. Ostavlja pivo kraj škrinje. Gleda kako je u zamrzivaču. Kao da pokušava leći unutra. Čuju se krikovi iz wc-a.

Lidija: Slavenaaa!

Slavena (*privatnim glasom*): Da?

Lidija: Ovaj tip mi je u zahodu!

Slavena (*privatnim glasom*): Koji?

Lidija: Onaj isti što mi je ukrao joint!

Slavena: Mmmda..

Lidija: Reci mu da se izgubi iz moje kuće!

Slavena (*za sebe*): Momče, napusti ovaj stan. Odmah.

Matija: Aaaaa!

Krševan: Mama!!

Slavena (*za sebe*): Krećemo.

Matija: Mama?

Lidija: Sine, bolje ti je da se sakriješ u sobu...

Krševan: Jesi ti normalna? To je...

Lidija: Provalnik, skvoter!

Matija: Nisam ja...Gospođo, molim vas...

Slavena (*za sebe*): Zvat će mu policiju!

Lidija: Zvat ću ti policiju!

Krševan: Nećeš zvat ništa!

Matija: Aaa! Ne udarajte me.

Lidija: Evo ti gade!

Krševan: Aaaa! Ne mene!

Slavena: Evo udari ga ovom pivom, ne može puknuti.

Lidija: Stoko!

Matija: Zašto sad njega udarate?

Krševan: Aaaaa!

Lidija: Jer je kreten!

Matija: Da odem ja odavde?

Lidija: Miči mi se s očiju!

Matija: Ok.

Slavena: Evo ga meni.

Krševan: Ja ću zvat policiju!!

Lidija: Zovi!

Krševan: Mama, udarit ću te nogom u glavu!

Lidija: Idi u sobu!

Krševan (*Iz sobe*): Mrš!

Lidija: Molim?

Čuje je zvuk lupanja vrata. Iz sobe, jedva čujno, Krševan: "Ja tebe ne poznajem, tko si ti??".

Lidija nogom udari u vrata, vrisne! Lidija: "Luda žena! Eto tko sam!". Udari još jednom, uđe u wc. Za to vrijeme Matija sjedi u dnevnom boravku, u gaćicama. Slavena je naslonjena na zamrzivač, puši cigaretu i gleda ga. Ne miče se.

Slavena: Bok dragi.

Matija: Bok bok. Leđa, rame. (*Smije se sam sebi. Smije se jer mu je neugodno. Slavena šuti.*)

Slavena: Ti si Krševanov prijatelj.

Matija: Da. Kako ste shvatili? (*Smije se*).

Tišina.

Slavena: Nisam te prije viđala.

Matija: A čujete...

Slavena: Slušam.

Matija: To se samo tako kaže... *(Kao da će se nasmijati. Odustane.)*

Slavena: Dugo ste već prijatelji.

Matija: Dugo, dugo.

Slavena: Koliko?

Matija: Znamo se mi onako, iz viđenja, godinama.

Slavena: Koliko se znate, pitam te.

Matija: Pa dosta.

Slavena: Koliko je to?

Matija: Par mjeseci sigurno.

Slavena: Da, dosta je to. Krajnje je vrijeme da postanete cimeri.

Matija: A to zato jer sam prespavao tu... *(Smije se!)*

Tišina.

Slavena: A gdje ste se upoznali?

Matija: Ja kao da sam na nekom ispitivanju ovdje.

Slavena: Nije ti ugodno?

Matija: Da vam budem iskren, nije.

Slavena: Vrata su ti otvorena, zbogom.

Stanka.

Slavena: Još si tu?

Matija: Nije smiješno.

Slavena: Ali je zabavno.

Matija: Nije.

Slavena: Oprosti, zaboravila sam da ti je odjeća mokra, da se suši iznad kade. Sad ne možeš ući tamo. A ne želiš gol paradirati po ulici. Paradiraš gol samo po našem stanu...

Matija: Krševan je o vama govorio sve najbolje, ja sam misl....

Slavena: Dragi, ni ne pokušavaj. *(Stanka)* Opusti se.

Matija: Mogli ste mi bar dati cigaretu...

Slavena: Nisam mogla. Gdje ste se upoznali?

Matija: U jednom klubu.

Slavena: U kojem klubu?

Matija: Nije bitno.

Slavena: Je li žene izlaze u taj klub?

Matija (*nakon kraće stanke*): Izlaze!

Slavena: S kim je bio Krševan?

Matija: Ne sjećam se, zašto je to bitno?

Slavena: Sjećaš se, bitno je.

Matija: Što bi to trebalo značit?

Slavena: Ti mali nisi baš načisto sam sa sobom?

Matija: Sad me već iritirate. Ja ovo ne moram slušati..

Stanka. Matija se ustaje, gleda gdje da ode, nema ideje. Koprca se po dnevnom boravku.

Slavena: Super je osoba... Ma ne zna se odjenuti, to je za poludjeti. Je li tako?

Stanka.

Matija: Tko to?

Slavena: Krševan. Tko drugi?!

Matija: Ne razumijem ovaj skok s teme na temu, ali kad već spominjete, ne zna se odjenuti. Izgleda kao lučki radnik kad izađe vani.

Slavena: Pa zašto mu ti, kao prijatelj, ne sugeriraš da se malo uredi, dovede u red... Mali, evo... (*nudi mu cigaretu*) Čuj, cure danas vole uglađene, fine tipove. On dosta prljavo izgleda, fura neki klošarski stil.

Matija: Hvala. Da. Znam. A on to voli. To je on, i...

Slavena: Ma znam ja sve to... Ali s druge strane, ponavljam, nikako da nađe curu, što mi je čudno. Sladak je, inteligentan, fin, dobro odgojen... kako to?

Matija: Ne znam. Možda ne zna sa ženama...

Slavena: Možda?! Pa jesi li mu ti prijatelj ili nisi? Poznaješ ga valjda...

Matija: Naravno, naravno. A da ja vas nešto pitam...

Slavena: Pucaj!

Matija: Jeste li vi njega kad vidjeli s nekom ženskom osobom? Onako, nasamo.

Slavena: Ne. Ti jesi?

Matija: Nisam ni ja. Evo, taman mi je to palo napamet, kad ste već spomenuli... A nije li

to malo čudno?

Slavena: Nisi ni ti? Da. To mi je sad jako čudno..

Matija: Kažem vam.

Slavena: Je li ti to apeliraš na nešto?

Matija: Ne, ne... Samo surađujemo, skupljamo informacije, možda nešto otkrijete. Znae li vi još nešto?

Slavena: Ma ne znam. Ali mi je nešto drugo palo napamet.

Matija: Da, da recite, recite!

Slavena: Kažeš da ga nisi vidio s nekom djevojkom nasamo nikad?

Matija: Koliko ga znam, nikad.

Slavena: A znaš li zašto je to?

Matija: Zašto?

Slavena: Jer mu se ne skidaš s vrata pederu mali, ogavni, nametljivi! U krevet si mu se uvukao govno malo usrano. Možeš li biti odvratniji no što jesi? *(Kreće prema njemu kao da će eskalirati u fizički obračun.)*

Matija: Ostavite me na miru!

Slavena: Ostavi ti nas na miru! I Krševana jadnog! Koliko ga pipkaš i natežeš i mrtav čovjek bi postao peder! Pandemična pojava. Ogavna.

Matija: Prestanite me vrijeđati više! Što je vama? Nikad ne bih došao ovdje da sam znao da ste takvi.

Slavena: Kakvi smo to mi? Naselio si nam se ovdje, nikoga ni znaš, dijete nam tamo preodgajaš, tko zna na što si ga sve nagovarao!? Sad je krajnje vrijeme da se izgubiš!

Matija: Ne mogu! Ne mogu doći do svoje odjeće!

Slavena: Uzmi onu od lučkog radnika smeće snobovsko!

Matija: Prestanite me vrijeđati! Ksenofobno govno.

Slavena: Molim? Nisi, dakle, samo bezobrazan, nego si i glup!

Matija: E, a vi ste lezba prljava.

Slavena: Možemo na "ti" slobodno.

Matija: Ti si lezba prljava!

Slavena: Hvala. Znam da jesam. Odlično si to zaključio! I ti misliš da ako sam ja homoseksualna, molit ću lijepo, i ako je Lidija homoseksualna, da mora i Krševan biti?!

Matija: Ne znam, štoznam! Valjda! Sigurno nisam očekivao da ćete me tući i pljuvati.

Slavena: Nego što ćemo drugo napraviti, mi smo manje zlo od tebe.

Matija: Molim?

Slavena: Dobro si me čuo.

Stanka.

Slavena skine svoju jaknu i baci je Matiji pod noge.

Slavena: Ovo će ti biti dovoljno. Gubi se.

Matija: Ovako se nitko. Nikad. Nije ponašao prema meni.

Slavena: Umukni curice. Nego kako su se ponašali, tukli te? Dosta mi je više tog tvog pederskog preseravanja. A za onaj joint ću ti poslati račun. Ciao.

Matija pokupi jaknu s poda, prebaci je preko ramena, okrene se kao da će izaći, vrati se i pljune Slaveni pred noge. Ona polago digne pogled u njegovom smjeru, on užurbano krene put vrata. Izlazi Krševan.

Krševan: Ej, gdje ćeš?

Matija: Što gdje ću? Što gdje ću!! Idem! Dok još imam imalo dostojanstva.

Slavena ga gleda. Smije se.

Krševan: Što je bilo? Zašto ideš? Slavena, što se ovdje dogodilo?

Matija: Da, nju pitaj! A meni se više ne javljaj...

Krševan: Ma što? Daj stani jebote!

Matija: Ne diraj me. Ja sam mislio da sam među ljudima koji šire ljubav. Ne mržnju.

Odjebite od mene. Ne moram vas podnositi, gadite mi se.

Matija izlazi, posramljen i polugol. Bijesan. Koliko god on može biti bijesan. Na sceni tišina. Čuje se lupanje ulazih vrata... S hodnika se čuje Matija koji urla iz petnih žila.

Matija: Aaaaaaaaaaaaaarghhh!!!!

Na sceni i dalje tišina. Krševan i Slavena se gledaju. Krševan je gleda kao da će sad iz njega procuriti bujica riječi. Ružnih. Na sceni se pojavljuje Lidija u žutoj kariranoj košulji. Neugodnu tišinu puni glupim rečenicama.

Lidija: Kako dobra košulja Krševane, gdje si je kupio?

Krševan: Dobio sam je. Očito.

Lidija: Ma daj?! Za rođendan?

Krševan: Neočekivano.

Lidija: Malo sam je posudila. Lijepo miriše.

Slavena: Na curicu.

Lidija: Taman mislim kako ti je baš ženskast ovaj parfem, cijela košulja miriše po njemu.

Ili je ovo ženski parfem... Krševane, imaš nešto za prijaviti?

Slavena: E Krševane?

Krševane: Imaš li ti meni što za prijaviti Slavena?

Slavena: Tebi? Zašto to misliš?

Krševan: Imam nekakav osjećaj.

Lidija: Nešto se dogodilo dok me nije bilo?

Slavena: Ne...

Krševan: Nikako... Ništa bitno.

Lidija: Krki dušo, malo sam razmišljala...

Krševan: Nije dobro.

Lidija: I nešto sam te htjela pitati...

Krševan: Pitaj majko.

Lidija: Mislila sam da večeras, s obzirom da očigledno nemaš namjeru ići vani, odemo ti i ja malo u kazalište...

Krševan: Ići s mamom u kazalište? A da radije šetam polugol po centru grada, manje će me biti sram.

Lidija: Ok, možemo onda ići u kino!

Krševan: Što ima u kinu?

Lidija: Sigurno ima neka dobra akcija...

Krševan: Ne volim...

Lidija: Urnebesne komedije...

Krševan: Drame. Volim drame..

Lidija: Triler možda nekakav... zajebani...

Krševan: Samo ne ovaj kućni.

Lidija: Što kažeš? Da kući gledamo film?

Krševan: Može, hajdemo u kino.

Lidija: Sjajno. Hoćeš da ja nazovem za karte?

Krševan: Što?

Lidija: Pa da ih rezerviram.

Krševan: Ako to još stigneš, da.

Lidija: Kako ne, stignem ih predrezervirat...

Krševan: Ma daj?

Lidija: I onda nam oni karte lijepo prezerviraju...

Krševan: Ahaaa.

Lidija: To znači sačuvaju. Prezerviraju.

Krševan: Sjajno.

Lidija: Isto kao i prezervativ...

Krševan. Zaključio sam.

Lidija: Ahaa. Ok. Dobro. Idem ja zvati.

Krševan: I skini tu košulju, molim te.

Lidija: Naravno, samo nemoj vikati na mene.

Lidija odlazi, pjeva si u bradu neku pjesmu na portugalskom jeziku. Pjevuši. Nešto u stilu "So Danco Samba" Stana Getza i Joaoa Gilberta. Pleše dok odlazi. Ode pa se vrati. Možda se tako blesava i ushićena vrati tokom iduće scene. Presvlačeći se. Nekad polugola upleše u scenu. Mijenja košulje, haljine. Dodatno potencira nategnutu situaciju na sceni.

Krševan: I što i da jesam? Tebi bi to bio problem?

Slavena: Ti si se očito odlučio obračunati sa mnom?

kruzeru. To ne možemo znati. Možda je dvoje homoseksualaca dobilo malog poremećenog homoseksualca. A možda i nisam. Ali ti sigurno nisi ta koja će birati za mene. Je li ti to jasno?

Slavena: Znala sam da nisi zaljubljen u mene... Ali ovo? Ovo me već plaši.

Krševan: Neka te plaši. Plašiš ti mene zadnjih godinu dana. I ona tvoja jakna me plaši... U biti sva tvoja odjeća me plaši. Tvoja pojava. Gdje ti dođeš, trava ne raste, ko da si radioaktivna...

Slavena: Bilo bi dosta...

Krševan: Ne, ne bi bilo dosta. Ne skupljam ja ovo par mjeseci. Ti mi nisi nitko! Mrzim te godinama, daj mi bar da te javno mrzim 15 minuta.

Slavena: Teško mi je ovo sve slušati, shvati me!

Stanka.

Krševan: Oprosti. Oprosti, ali tako sam mislio.

Slavena: Jasno mi je...

Krševan: Jednostavno teroriziraš svih i sve. Moja mama više nije ista osoba...Ona kao da...

Lidija ulijeće u scenu. Vunena suknja i grudnjak.

Lidija: Do calipso ao cha, cha, cha, so danco samba, so danco samba, vai, vai, vai, vai, vai....

Lidija izlazi.

Slavena: A zašto šutiš? Zašto ne kažeš ispred mame to što misliš? To što skupljaš godinama? Nemaš hrabrosti... Misliš da mama može podnijeti sve to što misliš o meni? Misliš da bi ti ona dopustila da mi se tako obraćaš?

Stanka.

Slavena: Ti Krki moj zeleni, možeš o meni misliti i govoriti što god hoćeš. Ali tvoja mama mene voli. I voli me više od tebe. I ti to znaš. Zato me mrziš. Ali nisam ja kriva što sam ti otela ljubav tvoje majke. Ona mi ju je sama dala. A ti je podsjećaš na svog oca. Ti

si dokaz njene najveće greške u životu. Zato tebe ne voli. I zato čini sve samo da te potjera iz kuće.

Krševan: To nije istina.

Stanka.

Slavena: Ili ti ili ja...

Krševan: Ti.

Stanka.

Slavena: I ti misliš da ti možeš bez mene u ovoj kući?

Krševan: Mogu, želim i moram!

Slavena: Ti možeš izaći na kraj sa svojom mamom bez mene? Ti koji si kući dva sata dnevno i mrtav hladan odeš kad god ti padne napamet...

Krševan: Pa ću manje izlaziti vani...

Slavena:.. i bio si vjerojatno tu kad se pokušala baciti s terase...

Krševan:... kuhati, prati ako treba...

Slavena:.... ili kad sam je našla kako čupa žilete iz britvice...

Krševan: Molim?! Što pričaš ti?

Slavena: A je li? A to ništa ne znaš. Ali bitno da sam ja ovdje višak. A da viška nije bilo...

Krševan: Lažeš, ništa od toga se nije dogodilo.

Slavena: Dogodilo se, dogodilo. A da sam ti to spominjala, bi li ti onda sjebala život?

Krševan: Ne. Bila ti je dužnost da mi tako nešto kažeš.

Slavena: Jesam ti rekla da si mlad i da ništa ne razumiješ... Ja govorim isključivo po volji tvoje mame. Ona ne može bez mene! Shvati to. A ti ne možeš sa mnom. Hajde, smisli nešto kad si već tako pametan.

Stanka.

Slavena: Ako možeš, želiš i moraš, znaš što ti je činiti. Dokaži sebi. Ne meni. Meni je svejedno. Ja se neću ljutiti. Pričaj s mamom.

Ulazi Lidija. Odjevena. Ne pjeva.

Lidija: Ma koje kino, koga ja zajebavam. Je li imaš ti curu?

Slavena i Krševan: Ja?

Lidija: Ti Krševane.

Krševan: Što je sad ovo?!

Lidija: Ništa, samo mi odgovori.

Krševan: Stvarno sam zbunjen. Ova mi ne dozvoljava da imam dečka, ti mi ne dozvoljavaš da imam curu, gdje ja živim?!

Lidija: Tko ti ne dozvoljava da imaš deč...koji dečko? Nitko ti ne zabranjuje da imaš...nego... Molim?

Krševan: Što?

Lidija: Koji dečko?! Ti si gay?

Krševan: Nisam. Ali ne znam.

Slavena: Idem ja.

Lidija: Sjedni tu.

Krševan: Zar bi bio problem da imam dečka?

Lidija: Ne znam, možda, a nemaš ga?

Krševan: Očito ne. Slavena ga je potjerala.

Slavena: Nisam ga potjerala... sam je otišao.

Lidija: Je li to onaj iz wc-a?

Krševan: Nije, ali...

Lidija: Što ali?

Slavena: Ali, istraživali su...

Krševan: Slavena odjebi.

Slavena: Slušaj ti mali...

Lidija: Slavena odjebi.

Slavena: Ok, idem ja.

Lidija: Sjedni tu.

Slavena: Ok.

Lidija: Gledaj me u oči dok mi lažeš, je li ti ono dečko?

Krševan: Mama, nije, prijatelj mi je, smiri se.

Lidija: Ne govori mi da se smirim!

Krševan: Ok, onda viči.

Lidija: Aaaaaa! Eto.

Stanka.

Krševan: Mama, stvarno nisi dobro...

Lidija: Nisam. Zar se primjeti na meni? Idemo sad polako. Slavena, što se dogodilo dok me nije bilo? I što znaš, a da ja ne znam? Pjevaj!

Slavena: Onaj provalnik što ti je skupio joint je izbačen iz kuće... To je to.

Lidija: To je u redu! Tako mu i treba.

Slavena: Onda je sve u redu...

Lidija: Krševane?

Krševan: Što?

Lidija: Imaš li što za reći?

Krševan: Nemam. Sve je u redu.

Lidija: Dobro...

Slavena: Eto.

Krševan: Slavena, a da ja tebe sad malo izbacim?

Slavena: Molila bih te.

Stanka.

Lidija: Sjajno.

Krševan: Da...

Stanka.

Slavena: I tako...

Mala stanka.

Lidija: Slavena, a ti mu ne dozvoljavaš da ima dečka?

Slavena: Tko njemu može nešto zabraniti?

Mala stanka.

Slavena ustane. Dođe do Krševana. Polako mu nešto šapne. Polako šeta u dubinu i smije se. Gestikulira.

Krševan: Ja više ovako ne mogu!

Lidija: Ne razumijem.

Krševan: U redu, reci ti meni u čemu je problem?

Lidija: Ne znam, nema nikakvog problema, ti možda imaš negdje problem...

Krševan: ...mama, ozbiljno sad razgovaramo.

Lidija: Ne govori ti meni kako da razgovaram, nisam malo dijete...

Krševan: Nisi, samo postaješ luda jako često, pa ne znam s kim pričam.

Lidija: Ja jesam luda, ja samo postajem normalna s vremena na vrijeme...

Krševan: Duhovita mama se vratila, to je dobro...

Lidija: I ja ne patim od ludila, ako te baš zanima. Ja uživam u njemu i u svakom njegovom trenutku. A i taj prokleti klimaks me počinje hvatati pa...

Krševan: ...se bojiš se da mene ne uhvati...

Lidija: Kako misliš?

Krševan: Kako mislim?! Svaki dan svađe, vrištanje po kući, suze, plač, prijetnje, oprostajna pisma, zamrzivač, portugalske pjesme, posesivnost, čokolade, pivo, joint. Ti misliš da se s tim lako živi? Pa klimaks je izmišljen da bi se djeca lakše odvojila od roditelja.

Stanka.

Krševan: A to je problem. I ti to ne možeš reći. Pa normalno je da ću u jednom trenutku otići od kuće, stvoriti novi život, ići u svom smjeru...

Lidija:...e pa ne mora to biti s 19 godina!

Krševan: Dobro! Onda kada?

Lidija: Za 10, 15 godina. 20, 30... Dokle god ne budeš dovoljno ozbiljan u namjeri da gradiš svoju obitelj. Onda se oženiš, praviš djecu, ciao.

Krševan: A što ako ja za sebe želim muškarca.... ne ženu.

Lidija: Muškarca? Da si gay? A to mi je onda ok. To mi je super, u biti.

Krševan: Ok ti je da budemo velika, lijepa, pederska obitelj?

Lidija: Što pričaš ti, Slavena i ja smo žene, to ti se kod nas ni ne računa... A ti možeš slobodno biti peder, možeš se smatrati pederom, ili kako da to pristojno složim... Mislim, možeš se smatrati gazelom što se mene tiče, dokle god ti imaš ovdje krov nad glavom...

Krševan: U prijevodu, ako se ne oženim, nemam se pravo odseliti?

Lidija: Jako si fino to sročio, moram priznati.

Krševan: A ako se oženim za muškarca, mislim, ti moraš znati da ja čitavo vrijeme

hipotetski govorim, jer ja vrlo vjerojatno uopće nisam gay, ali me...

Lidija: Kako vrlo vjerojatno? Nema tu jesi nisi, ili jesi, ili nisi.

Krševan: Kako si ti onda bila normalna, pa si postala lezba?

Lidija: Mamu tako više nikad nećeš zvati, je li ti to jasno? I bila sam normalna jer me moj tata tako tjerao da budem. I zahvalna sam mu na tome, dobila sam najveći poklon za tu žrtvu, lijepog, prekrasnog tebe.

Krševan: Hvala majko, ali...

Lidija: I ako si peško, bilo bi ti pametno da isto napraviš negdje nekakvo dijete, bit će ti drago poslije. Kako je to kod vas muškaraca jednostavno, vi možete iskrcati sjeme i zaboraviti da će jednog dana doći plod. To je kao da uplatiš lutriju, zaboraviš da si je uplatio i zovu te ljudi da ti kažu da si dobio jackpot. Jedina razlika je u tome što jackpot cijeli život trošiš, a dijete cijeli život troši tebe.

Krševan: Sjajno si to povezala. Suze su mi u očima, dirnut sam. Nego, što ako sam ja na primjer gay, i ja odlučim oženiti muškarca...

Lidija: Dušo, ne pričaj gluposti, to se ne može.

Krševan: Nebitno, odem negdje gdje se to može...

Lidija: Ne ideš nigdje jer te ja ne puštam.

Krševan: Ok, bude se moglo u tom trenutku...

Lidija: Moć će se vjerojatno za 50 godina, ja ću tad biti mrtva tako da me se živo jebe...

Krševan: Ako se budem mogao ženiti za muškarca, je li onda mogu ići stvarati svoj život?

Lidija: A djeca?

Krševan: Spakiram negdje...

Lidija: A zašto ne bi ovdje živjeli?

Krševan: Majko...

Lidija: Što?!

Stanka.

Lidija: Mora postojati nekakav red.

Stanka.

Krševan: Mama, ovo ovako ne ide...

Lidija: O čemu sad pričaš?!

Stanka.

Krševan: Ti misliš, samo zato jer si mi mama, da ovo nije zlostavljanje?

Lidija: Ja sam samo mislila da si ti uz mene sretan! Uvijek sam ti željela sve najbolje. Sve što sam radila, radila sam zbog tebe. Znam ja zašto nešto radim, a ti mi jednostavno ne vjeruješ, ti se odjednom pakiraš i ideš, nema te!

Krševan: Tko se pakira, gdje idem?

Lidija: Pa ova cijela priča. Što ti nedostaje sa mnom. Što? Ne možeš trpjeti više ludu majku, znam ja to. Vjerojatno si to već i svim svojim prijateljima razglasio... U redu. Pošteno. To ti je nagrada Lidija... Takav je život...

Stanka.

Krševan: Možda je za mene bilo bolje da sam ostao s tatom?

Lidija: Što da ja tebi kažem na to? Što ti sad želiš postići s ovim pitanjem? Ne možeš to znati! Bio si malo dijete, ti nisi mogao birati... Ja sam samo htjela da ti živiš u...

Krševan: A je li moralno od tebe da mi kažeš da ćemo ti i ja biti skupa, sve raditi skupa, da ćeš uvijek biti uz mene, a onda dovedeš Slavenu, kao svoju prijateljicu, a ja sam moram shvatiti kako ti je ona djevojka. Je li moralno od tebe da, nakon što imaš nju, ne dopuštaš meni da kreiram svoj život kako ja hoću? Prvo si se obećala posvetiti meni, onda si se obećala njoj. Sad nas umaraš oboje, a rješenja nema. Sad više ne govorim o sebi. Sad te pitam što je s njom? Ona je ipak došla ovdje radi tebe, očito zbog ljubavi, a što je dobila?

Lidija: Ja sam kod tvog oca došla zbog ljubavi, a što sam dobila?

Krševan: Zar nisi maločas rekla da si došla jer je tvoj otac to od tebe tražio?

Lidija: Tražio je da se udam, da odem od kuće što prije, nije tražio od mene da se zaljubim...

Krševan: Pa kako si se onda zaljubila?

Lidija: Zaljubila sam se u njega kao prijatelja, u njegov humor, u njegov način razmišljanja. Samu sebe sam uvjerala da je muškarac moja bolja polovica.

Krševan: U čemu je onda kvaka? Što se događa? Ti se bojiš da ću ja srljati poput tebe...u nešto u što nisam ni sam siguran?

Stanka.

Lidija (*Suzdržava se od plača*): A je li bilo moralno od tvog oca da traži od mene da

odustanem od posla i sjedim kući i odgajam dijete? Je li bilo moralno od njega da na večere dovodi svoju ljubavnicu, da se ona igra s njegovim djetetom, dok mu žena to gleda? Možda je bilo ispravno da on odlazi po mjesec dana na put, a da nama kući dovede psa, da se imamo čim pozabaviti dok ga nema. Kasnije tog psa pokloni nekom drugom jer on nema živaca da mu "to" laje po kući i ostavlja dlake. Čuj, ja ovako mogu do jutra.

Mala stanka.

Krševan: To nisam znao.

Lidija: Sad znaš.

Krševan: I koliko dugo je to trajalo?

Lidija: Sedam godina.

Krševan: Dugo. A koliko je Slavena s nama?

Lidija: Sedam godina.

Stanka.

Lidija (*Odlučno*): Dugo. Život ima tendenciju da te drži u zlatnoj sredini. Sedam godina s njom mi je... Ispravilo sve godine s njim. S njom sam ja ja. Upoznala sam sebe.

Realizirala sam se. I ne osjećam se potlačeno! I osjećam se kao da sam njoj dorasla, ona mi je suđena ljubav, yang, Bolek, Clyde!

Krševan: A ti misliš da je njoj ovdje jednako dobro?

Lidija: Ne razumijem...

Krševan: Mama, ona i ja se ne podnosimo. Možda je njoj lijepo s tobom, u to ne ulazim, ali ja nju mrzim. I to ona zna. Kakva je to onda zlatna sredina. Ti je voliš, ja je mrzim, pa joj je onda ok ovdje živjeti? Ja vjerujem da ona ima gdje biti. Ovo je samo njena dobra volja...

Lidija: Kakva dobra volja, što pričaš ti?

Krševan: Kako što pričam? Ti misliš da je ona sretna ovdje? Jedino ako pod sretna misliš zagušena, zatočena u kući bez ikakve mogućnosti bijega, onda je sretna. Onda je presretna, ushićena!

Lidija: Ja nikoga ne držim rukama i nogama. Tko god hoće, može ići gdje hoće. Kad hoće.

Krševan: Misliš?

Podižu glas.

Lidija: Ja se ne bojim ostati sama. Ja samo smatram da je i tebi i njoj, ovdje, sa mnom, dobro. Da uživate, i da živimo u zdravoj zajednici...

Krševan: Za razliku od one u kojoj smo ti i ja živjeli s tatom?

Lidija:...i da ako ima nešto što nekome ne odgovara,...

Krševan: Za razliku od one u kojoj bih ja živio s tatom, bez tebe..

Lidija:...da možemo riješiti bez povišenih tonova...

Krševan: Možda ja želim ići živjeti s prijateljem...

Lidija:...Naravno. Naravno da postoje nesuglasice, i da neke stvari nekima ne odgovaraju, ali Bože moj, ljudi smo...

Krševan: I Slaveni odgovara da ja odem.

Lidija: ... i nikako ne mogu dopustiti da dvoje ljudi, koji mi znače najviše na svijetu...

Krševan: Naše su kazne tvoji hobiji...

Lidija:... da se mrze, i da žele da jedno od njih iseli, pa to je suludo, zašto niste porazgovarali?

Krševan: Zatvaranje u stan, u sobu, propuštanje bilo kakvih socijalnih događanja...

Lidija: Žao mi je što tako misliš...

Krševan:... i ta ista Slavena koja je ovdje dovedena, tjera osobu koju sam ja doveo...

Lidija: Momak je kreten, što da kažem...

Krševan: Ona ovdje ima očito veće ovlasti od mene.

Lidija: I takve stvari najaviš na vrijeme pa ne bude problema.

Krševan: Ok. Vidim da smo se sve dogovorili.

Lidija: Super.

Krševan: Fino smo se slušali.

Lidija: Drago mi je.

Krševan: Ufff.

Duža stanka.

Lidija: Mogao si ići kod tate kad si god htio. Ja bih to najzad prihvatila.

Krševan: Znam.

Lidija: On te ne bi maltretirao. Kod njega bih imao slobodu koja ti je potrebna, koju sam, na kraju krajeva i ja htjela u tvojim godinama.

Krševan: Znam.

Lidija: Nisi htio?

Krševan: Ne.

Duga stanka.

Krševan: Zagrli me.

Lidija ga zagrli. To traje dugo.

Lidija: A sad ti ne smeta da nam je izlog otvoren? Da svi mogu vidjeti Edipov kompleks?

To se danas ne sreće na svakom uglu.

Krševan: Baš me briga. Neka gledaju. Ljudi su ljudi. Mama je mama.

Lidija: Hvala ti.

Krševan: Mi smo, dakle, sve ovo morali proći jer me Slavena vidjela kako kupujem kondome?

Lidija: Jesi li ih kupovao?

Krševan: Ma ne, naručio sam polovne preko Njuškala.

Lidija: Duhoviti Krševan se vratio, to je dobro.

Krševan: A seksati se znači smijem?

Lidija: Apsolutno... Dokle god se seksaš kod kuće...

Krševan: Isuse...

Lidija: Šalim se! Šalim se!! Mlad si, trebaš to raditi, stalno i svugdje. Ali nemoj se vezivati za ljude ako nisi siguran... Znam što ti to govorim...

Krševan: Vjerujem, ali ja ne znam. Ja ne znam ništa, niti išta razumijem. Ne znam što želim sam od sebe. Jednostavno sam još uvijek glup.

Lidija: Ja sam dan danas glupa...

Smiju se.

Krševan: I nemam momka, nemam curu... ali želim nekoga imati, da netko ima mene...

I ne želim da mi se itko u to miješa, pogotovo Slavena.

Lidija: Radi što hoćeš, izađi u kostimu od Zorroa što se mene tiče...

Krševan: Hvala.

Stanka.

Lidija: Dakle, to ti je bila kost u grlu?

Krševan: Riblja čorba, 1979.

Lidija: Točno.

Stanka.

Lidija: I što ćemo mi sad?

Krševan: Kako što ćemo?

Lidija: Idemo li mi u to kino?

Krševan: Naravno da ne idemo, kasno je već.

Lidija (smije se): Znači ostajemo svi kući?

Mala stanka.

Lidija: Slavena!

Slavena izviri. Uđe u scenu. Mrtva ozbiljna.

Slavena (*Krševanu*): Tko pakira kofere?

Stanka.

Krševan: Nitko.

Lidija: Slavena, jesam li ti rekla da ćemo danas malo razbiti rutinu. Da nam ne bude dosadno.

Stanka.

Slavena: Sjajno.

Lidija (smije se): A da se zagrlite vas dvoje?

Stanka.

Krenu polako jedan prema drugom. Gledaju se. Odmjeravaju se. "Mexican standoff".

Zagrlje se.

Krševan (*za sebe*): Jedi govna.

Slavena (*za sebe*): Klošaru mali.

Stanka. Lidija se smije.

Lidija: Je li tko za čokoladu?

Krševan: Čokolada, Idoli, 1983.

Slavena: Je li se otopila?

Lidija: Da.

Slavena: Pa vrati je natrag.

Lidija: Krševane, daj molim te vrati čokoladu natrag... I to pivo isto.

Krševan u tišini uzima čokoladu, i pivo. Otvora zamrzivač i vraća navedeno unutra. Intezitet svjetla se polako smanjuje. Krševan sjeda na škrinju. Lidija i Slavena sjede za stolom. Svi gledaju naprijed, prema terasi. Ništa ne rade. U pozadini se pojavljuje polugoli Matija, šalja se.

Matija: Evo vidim, nema nikoga u wc-u. Samo da uzmem hlače bar...

Prijeđe preko scene. Nitko na njega ne reagira. Svjetla se gase. Svira pjesma "Chega de saudade" Jaoao Gilberta, 1959.

Mrak.